

Tas rytas turėjo būti eilinės dienos pradžia. Iš tikrųjų taip ir buvo. Tačiau mano pasaulis sudužo.

Galbūt dėl prieš šešiasdešimt aštuonias dienas mirusio tėčio, kurį be galo mylėjau. Jis sunyko mano akyse. Ši patirtis taip išsunkė iš manęs paskutinius gyvybės syvus, kad nebesugebėjau būti šeimos nare. Galbūt dėl to, kad mano ištuštėjęs pasaulis pradėjo blėsti ir tik dvi mintys sukosi galvoje: *Jo nebėra* ir *Prašau, sugrąžink jį man*.

Aš visuomet svyruoju tarp brandaus požiūrio į neišvengiamus dalykus gyvenime ir vaikiško maišto prieš juos. Viltinga dabartis per kelias minutes gali pavirsti pykčiu. Jei „Hertz“ atstovas Di Moine paviešintų mūsų pokalbio įrašą, žmonės pakrauptų. Aišku, tai nereiškia, kad neskiriu svarbių dalykų nuo mažmožių. Tikrai skiriu. Tikrai lenkiuosi likimui ir dėkoju už sveikatą, savo vyrą, vaikus, centrinį šildymą. Tiesiog negaliu visuomet likti susilenkusi. Vis atsitiesiu ir klausiu: „Ar man vienai skauda nugarą?“ Tuo metu man sunkiai sekasi išlaikyti šaltą protą, lygiai taip elgiausi, kai man pirmą kartą pasirodė mėnesinės.

Kalbant apie mėnesines, emocijas ir neracionalumo protrūkius, auginu dvi paaugles dukras. Šešiolikmetė Džordžija turi

Vidalio Sasuno* tipo šukuoseną, migdolų spalvos akis, plokščias pėdas ir žavingą skruosto duobutę. Ji dievina vartinį tenisą ir snapčatą, o matematiką ir chemiją mėgsta labiau nei pernelyg painius humanitarinius mokslus. Paprastai mane prisimeina tada, kai prireikia pinigų ar nori kur nors nuvažiuoti. Kitų nuomonės ją tiesiog erzina. Mane žavi ir gąsdina jos stiprus nepriklausomybės jausmas. Ji amžinai delsia iki paskutinės minutės, pakeliui į vakarėlį mašinoje šukuojasi nespėjusius išdžiūti plaukus, o sportinius batelius suskumba autis jau atvažiavusi į treniruotę. Ji puikiai šoka ir kartais taip ką nors papasakoja, kad klausausi išsižiojusi.

Keturiolikmetė Klara turi šviesius plaukus, kurie žiemą patamsėja, avi 44 dydžio batus, iš tėvo paveldėjo tamsiai mėlynas akis ir beprotiškai gražią šypseną. Ji žaidžia tinklinį ir krepšinį, nes mes to norime, o vartinį tenisą dėl to, kad pavasarį mėgsta būti lauke. Jei leistume jai daryti tai, ko pati nori, visas laisvalaikis būtų skirtas klausytis Lin-Manuelio Mirandos, dekoruoti pyragus iš „Amazon“ pirktais specialiais antgaliais ir šešis kartus metuose per atostogas rengiamiems teminiams vakarėliams. Ji pati kuria kvietimus, interneto svetainėje „BuzzFeed“ susiranda užkandžių ir dekoravimo idėjų, o terasoje, kuri tampa šokių aikštele, vakarais įjungia už keturiolika dolerių nusipirktas diskotekos šviesas. Penktoje klasėje tobulai išlaikė keturias dienas vykusį standartizuotą testą, tačiau tai dar nereiškia, kad negali parašyti „tvarkaraštis“ ar „ginčitis“. Norėtume manyti, kad ji yra tikras kūrybos genijus, tačiau kas iš jos išeis, parodys ateitis.

* Vidal Sasoon (1928–2012) – britų kilmės amerikiečių stilistas, verslininkas ir filantropas. Labiausiai žinomas dėl *bob* stiliaus šukuosenos ir „Vidal Sasoon“ plaukų priežiūros linijos.

Kai būna kartu, merginos žiūri „Biuro“ serijas, įsikniaubia į savo išmaniuosius telefonus arba ginčijasi, kaip tarti „Vingardium leviosa“. Kartais taip susikerta, kad primena mudviejų su Eduardu rietenas jaunystėje, – aš jaučiu, jei mes būtume buvę bent kiek atlaidesni vienas kitam, mūsų dukros šiandien būtų geresnės ir laimingesnės. Maždaug kartą ar du per metus jos atlieka kokį Bolivudo epizodą iš „Just Dance“ – tai man primena laikus, kai nereikėjo nieko daugiau, tik būti kartu. O kai jos imasi mėgdžioti Garto ir Keitės pokštus iš „Saturday Night Live“, pradedu suprasti, kokios jos bus draugės ateityje.

O dabar apie mano vyrą Eduardą. Vaikystėje visi jam kartojo, kad jis atrodo kaip Robis Bensonas iš „Ledo pilių“, o pastaruoju metu jis tampa panašus į Beną Stilerį. Be plaukimo, jam beprotiškai patinka serialas „Blakė“, apie kurį neužmiršta papasakoti kiekvienam sutiktam žmogui, taip pat krepšinio komanda „Golden State Warriors“. Jo mėgstamiausias žaidėjas yra sunkiojo krašto puolėjas Dreimonas Grinas, kurį vadina „Tarpkojų plaktuku“, nes per 2016-ųjų atkrintamąsias varžybas Grinas keliems žaidėjams spyrė į tą „gerą vietelę“. Jei atmestume jo įprotį iš lagamino krautis daiktus ilgiau nei savaitę ar jo nenumaldomą norą man nuolat priminti, kad laikas apsilankyti pas stomatologę, šiaip su juo nėra kančia gyventi. Neniurzga, kai paprašau nueiti į parduotuvę ar mažyčiu plastikiniu šepetėliu nudažyti žilstančius plaukus penkto numerio ruda spalva. Jis yra racionalumo įsikūnijimas, dirba mėgstamą darbą, o kai vakare atsigulame į lovą, beveik visada suima į delnus mano rankas, nors iš tiesų laikytis už rankų nemėgsta.

O aš, na ką gi – manęs visur pilna. Esu panaši į savo tėtį, o dalį bruožų perdaviau savo mergaitėms. Turiu garbanotus

plaukus, deja, tai nėra gundančios paplūdimio garbanos. Jei būčiau šuva, mano garbanas būtų lengviau tiesiog nukirpti, o ne gražiai sušukuoti. Žmonės sako, kad turiu stambius dantis. Po truputį darausi putlesnė, o mano užpakalis tapo plokščias. Norėdama parodyti, kad man labai rūpi šis reikalas, kiekvieną šeštadienio rytą su Eduardu einu pasportuoti. Vos pradėjusi prakaituoti, sulėtinu tempą, nes nemėgstu pernelyg dažnai maudytis. Visą savaitę vaikštau su tais pačiais drabužiais, o liemenėlę dažnai užsisėgu tik po vidurdienio ar kai pažiūriu į veidrodį. Labiau mėgstu ne darbus, o projektus. Yra tekę meistrauti „baldus“, padirbėti „fotografe“ ir įkurti „kompaniją“. Man galvoje nuolat sukasi šimtai idėjų. Ambicijos įgauna pagreitį, kai paragauju alkoholio – jau po vienos „Margaritos“ galiu pasiūlyti kandidatuoti į valstijos senatą, tačiau jos dingsta, kai ryte vaikai išvažiuoja į mokyklą ir lieku viena su savo darbais. Vienas tikrai geras dalykas, kuriuo užsiimu, – dirbu savanore miesto vaikų ligoninėje. Kiekvieną ketvirtadienį nuo trijų iki penkių popiet Intensyviosios terapijos skyriuje savo rankose sūpuoju naujagimius.

Štai tokia aš, tokie mes.

Taigi tą rytą...

Miegojau neblogai. Kaip įprastai, pabudau apie penktą ryto, dar porą valandų pasivarčiau, o lygiai septintą – plačiai atmerkto akys. Eduardas čirškina šoninę – rytais jis neapsieina be mėsos. Atsisėdu, užsidedu akinius, aha, štai šlepetės, kairė ant kairės, dešinė ant dešinės. Prasideda dar viena diena.

Išjungusi raminamą muziką, iš pradžių išgirstu besikivirčiančias merginas. Kažkuri apsivilko kitos marškinėlius. Be leidimo. Tie ginčai mane erzina labiau nei Eduardą. Eduardas gali

sau trintis namie ir klausytis jų visą dieną, o aš iš karto imuosi veiksmų. Jei yra dūmų, vadinasi, atsiras ir ugnis, tad blavus protas sako: *kam laukti*, kol sudegs visi namai?

Štai kodėl: Eduardas yra perskaitęs tik vieną knygą apie tėvystę, o toji knyga skaitytojus mokė: „Leiskite jiems peštis!“

Tie „Circo“ marškinėliai už devynis dolerius iš parduotuvės „Target“ buvo nupirkti Džordžijai. Tačiau aną savaitę, pamąčiusi, kad jos spintoje pilna nenešiojamų drabužių, nes ji vis rengiasi juodomis timpėmis ir pilkais džemperiais, pagalvojau: „Bala nematė, gal geriau tegu juos nešioja Klara.“ Nemaniau, kad Klara juos *pamėgs*, tačiau galbūt įkalbėsiu ją tuos marškinėlius vilkėti, kad devyni doleriai nenueitų perniek. Mano nuomone, jei nusipirkai daiktą, būk malonus ir jį naudok – ar tai būtų duonos kriaukšlys, paskutinis užrašų knygelės puslapis ar universiteto bendrabučio kilimas. Mūsų automobilio rida yra 148 412 mylių.

Taigi neatsiklausiusi Džordžijos atidaviau tuos marškinėlius Klarai.

Kol koridoriuje girdėjosi dukrų rietenos dėl marškinėlių, suskambo telefonas, o tai reiškė, kad kas nors turi pakelti ragelį. Tačiau šiuose Kresto gatvėje esančiuose namuose manoma, kad atsakinėti į telefono skambučius yra mano šventa pareiga.

– Eduardai! Telefonas!

Jis manęs negirdi, nes čirškanti šoninė, gartraukis ir triukšmas koridoriuje užgožia mano balsą.

Pribėgusi pakeliu viršuje esančio telefono ragelį ir išgirstu:

– Sveiki. Aš esu Džoana iš Krūties vėžio švietimo fondo, norėčiau su jumis pasikalbėti apie mūsų bendruomenės bėgimo ir rankinių mainų renginį.

Mano mintys pradeda skrieti: ne, „Džoana“, tau neišdegs. Jau sirgau krūties vėžiu. Chemoterapija, operacija, radiacija, višas rinkinukas. Jau *atidaviau* savo. Blimt.

Per tą laiką merginos įsiaudrina. Jau ne tik marškinėliai, bet ir „Aš visada!“, „Tu niekada!“ ir „Tai nesąmonė!“ Tada Klara užrinka kaip viena iš „Nusivylusių namų šeimininkų“: „Tu net nesupranti, ką reiškia dalintis, tu, savanaude kale!“

Žaibiškai atsiduriu merginų kambaryje.

– Ką tu čia dabar pasakei?

Velniop tą Eduardo knygą.

– Ji, – Klara mėgina atsakyti į mano retorinį klausimą.

– Ar tu girdėjai? – paklausė Džordžija.

– Gana! Jei dar kuri pasakysite bent vieną žodį...

Aha, kurį iš jų mėgstamų būrelių reikėtų užraukti? O gal kaip tik derėtų ne *uždrausti*, o *priversti* kaltininkę ką nors daryti?

– Dėl Dievo meilės, tu iki pat Kalėdų rytais vedžiosi Heršę! – Gal ir nelabai gerai be reikalo vartoti Dievo vardą, ypač kalbant apie jo sūnaus gimtadienį, tačiau aš nesu tokia uoli katalikė, kurią mane norėjo padaryti tėvai. – Ar girdite mane?

Merginos nevedžioja šuns, nes šuo joms nerūpi. Jį pasiėmėme, nes mūsų pradinės mokyklos mokytoja ponია Džudė per Rugsėjo pirmosios renginį man į ausį pašnabzdėjo: „Kol jos nepradėjo bręsti, išigykite šunį.“ Ji prisiekė, kad tai vienintelė veiksminga priemonė atėjus laikui, kai hipofizė ima nurodinėti kiaušidėms. Šuo yra puiki idėja, pagalvojau. Tai padaras, kuris mylės pats ir bus mylimas. Ištikimas draugas.

Pirmosios dienos buvo pilnos džiaugsmo, panašiai būna pirmąsias dvidešimt minučių Kalėdų rytą, tačiau atėjo laikas, kai jos suprato, kad kalytę reikia prižiūrėti, tad netrukus prasidėjo

derybos, kas ją turi pašerti, paskui derybos su vienu iš tėvų, silpnesniu, apie užmokestį už išmatų rinkimą. Netrukus tapo aišku – jei Heršė atsidurtų labiau mylinčiuose namuose, tarkim, ponios Džudės, niekas labai neverktų. Kitaip sakant, šuo nėra toks būtinas daiktas kaip septyniolikos atspalvių pudra iš parduotuvės, esančios trys mylios nuo mūsų namo.

Eduardas tuo metu sušuko:

– Ei, merginos, kvieskit maisto fotografą, nes paruošiau pasakiškus pusryčius su šonine!

Jos žiūri į mane. Tą sekundę mes nekenčiame viena kitos, labiausiai dėl to, kad pati jas supažindinau su žodžiu „kalė“, aš stoviu ir rėkiu, nes jos rėkia, o Eduardas prie šios nesąmonės nebus prisidėjęs nė trupučio, todėl jis šiandien joms patiks labiau, nes ir taip labiau patinka. Tą polinkį į peštynes jos paveldėjo iš manęs, nors aš tikėjausi, kad būsiu gera mama kaip kokia Mišelė Konstablė ar Tami Stedman, tačiau, anot vieno skaityto tinklaraščio apie tėvystę, tokia nesu, nes rėkiu, lyg būtų atėjusi pasaulio pabaiga, o toks rėkimas yra puiki savivertės mažinimo priemonė – Dieve mano, ką aš darau?

– Džordžija, Klara vilki tavo marškinėlius, nes aš juos jai daviau. Jei norėsi, galėsi kitą rytą pasiimti, o dabar keliaukite sau, – ramiai, bet tvirtai pasakau.

Džordžija demonstratyviai nueina, Klara trankiai nusileidžia iš paskos, o po kelių sekundžių girdžiu, kaip vyresnioji skundžiasi tėčiui:

– Ji *visada* užstoja Klarą.

„Teisybė buvo mano pusėje!“ – norėjau sušukti, tačiau negalio gintis nuo savo kaltintojos, nes tada nusileisčiau iki jos lygio, panašiai kaip paskutinį sykį netinkamai kalbėdama su savo

mama, be to, vėl suskamba telefonas ir aš išgirstu savo mamos balsą, lyg ji būtų numaniusi, kad vyksta santykių aiškinimasis. Bala nematė. Merginos dabar kerta šoninę su šauniuoju Eduardu. Niekam neberūpi tie marškinėliai.

Mano mamai jau daugiau nei septyniasdešimt metų (tikslaus skaičiaus ji ir pati nebežino). Ji mėgsta įvairiausių žaidimus – nuo kortų žaidimo „Gin rummy“ iki sudėtingų NCAA atkrintamųjų krepšinio varžybų spėjimo. Ji nuolat lošia iš nedidelės pinigų sumos. Kartą iš dolerio su mano draugu Džeimiu susilažino dėl koledžo futbolo rungtynių ir, kai pralaimėjo, paštu nusiuntė jam naujutėlaitę dolerio kupiūrą. Mama vilki patogiais drabužiais, anksčiau ji buvo šviesiaplaukė ir dirbo nekilnojamojo turto agente. Šiuo metu jos ūgis – apie pusantro metro. Vilanovoje, Vuded Leino gatvėje, ji užaugino mane ir du vyresnius brolius name, kurį su tėčiu nusipirko tais metais, kai pasirodė jos antras mėgstamiausias filmas „Absolventas“ (po kelių dešimtmečių jį nurungė „Graži moteris“). Praėjo keturiasdešimt devyneri metai, ir štai ji skambina iš tos pačios virtuvės prašydama sutvarkyti susikaupusias mirusio vyro, kuris dažnai keliaudavo, mylias. Mano tėčio, kurio pižamas dabar dėviu, „American Airlines“ sąskaitoje yra susikaupę net trys tūkstančiai trys šimtai mylių, už tai išeiti nusipirkti vištienos suktinuką. Mama tvirtina, kad po mirties tos mylios būna perkeliamos į artimojo sąskaitą. Ji ketina padiktuoti jo sąskaitos numerį ir leisti man viską išsiaiškinti.

Aš tikrai noriu jai padėti. Bet ne šitaip.

Kaip ir mano mama, nekenčiu tekstų smulkiais raidelėmis, visokių formų pildymo ir nuolat užmirštu slaptažodžius. Išties